



Arrest

nr. 172 678 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 juli 2016 tot afgifte van het impliciete bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26 Quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Stéphanie TOYE, die loco advocaat Zouhaier CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S.BOUMAHDI, die loco advocaat Edna MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing betreft een Bijlage 26 quinquies die aan verzoeker werd betekend op 26 juli 2016.

Deze beslissing luidt als volgt:

“Attest afgegeven met toepassing van artikel 71/4, 73 of 79 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*Voor ondergetekende,
heeft de heer die verklaart te heten
naam: X,
voornaam: X
geboortedatum: 27/10/1991
geboorteplaats: Tunesië
nationaliteit: Tunesië*

(...)

een volgende asielaanvraag ingediend overeenkomstig artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(...)

De betrokkene mag in het Rijk verbleven in afwachting van een beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Wet van 15 december 1980 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

(....)”

1.2. Ter terechtzitting blijkt dat:

- de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 27 juli 2016 een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van 26 juli 2016; deze beslissing werd aan de verzoekende partij betekend op 28 juli 2016;
- de verwerende partij op 27 juli 2016 een beslissing nam waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf van 26 juli 2016 (aanvraag 9ter) onontvankelijk werd verklaard;
- de verwerende partij op 28 juli 2016, om 12.10 uur, aan verzoekende partij een ‘bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker’ (bijlage 13 quinquies) en ‘beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats’ (bijlage 39bis) betekende.

Zowel de verzoekende als de verwerende partij hebben kennis van deze beslissingen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Over de ontvankelijkheid

2.2.1. Verzoekende partij voert aan dat de vordering onontvankelijk is.

De verzoekende partij stelt:

“1. M.b.t. de door verzoeker omschreven ‘impliciet bevel’

Op 28 juli 2016 werd verzoeker, onder een bijlage 13quinquies, bevolen het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd afgeleverd op grond van artikel 74, §2 van het KB van 18 oktober 1981, dat als volgt luidt:

“De vreemdeling die binnen het Rijk een asielaanvraag heeft ingediend bij een van de in artikel 71/2, § 2, aangewezen overheden, en die overeenkomstig artikel 74/6, § 1bis, van de wet, in een bepaalde plaats wordt vastgehouden, ontvangt kennisgeving van deze beslissing door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 39bis. In dit geval ontvangt de betrokkene, overeenkomstig artikel 52/3, § 2, van de wet, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies.”

Uit voormelde bepaling kan geen termijn worden afgeleid waarbinnen verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren. Dit betwist verzoeker ook geenszins in zijn verzoekschrift, daar hij enkel aangeeft dat verwerende partij overeenkomstig artikel 74, §2 van het KB en 52/3 van de vreemdelingenwet verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Zoals uit het feitenrelaas blijkt diende verzoeker reeds op 13 mei 2016 bij de Belgische overheid een eerste asielaanvraag in. Verzoeker werd slechts op 23 mei 2016 en derhalve 10 dagen later, onder een bijlage 13quinquies, bevolen het grondgebied te verlaten. Verzoeker oordeelde echter op dat moment dat, niettegenstaande het bevel pas tien dagen na het indienen van de asielaanvraag werd afgeleverd, er zich geen “manifeste tekortkomingen” voordeden, wat terecht is nu de wet, noch het KB een termijn voorzien waarbinnen het bevel dient te worden afgeleverd.

Thans diende verzoeker d.d. 26 juli 2016 een asielaanvraag in en twee dagen nadien werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Verzoeker achtte het echter noodzakelijk om een dag nadat hij een asielaanvraag heeft ingediend, de huidige vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad in te leiden tegen een onbestaande “impliciet bevel” om het grondgebied te verlaten, hoewel zijn asielaanvraag op dat moment reeds ter beoordeling was overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en hij er aldus van op de hoogte was dat hij niet zou worden verwijderd van het grondgebied.

Daar er geen sprake is van een impliciet bevel om het grondgebied te verlaten van 26 juli 2016, kan die beslissing niet aangevochten worden en is de vordering die daartegen werd ingesteld onontvankelijk.

2. M.b.t. de bijlage 26quinquies van 26 juli 2016

Een beroep tot nietigverklaring is krachtens artikel 39/1, §1, tweede lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet slechts ontvankelijk indien zij gericht is tegen een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Met een ‘beslissing’ wordt een uitvoerbare beslissing bedoeld, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten (vaste rechtspraak: zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 14; Gedr .St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 93).

De bijlage 26quinquies is geen bestuurlijke beslissing die kan worden aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De vordering gericht tegen de bijlage 26quinquies is onontvankelijk.”

2.2.2. De akte die bestreden wordt middels het voorliggend ‘verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid’ betreft een bijlage 26 quinquies. Dit betreft een *‘Attest afgegeven met toepassing van artikel 71/4, 73 of 79 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’* waaruit blijkt dat verzoekende partij op 26 juli 2016 een *‘volgende asielaanvraag’* heeft ingediend. Dit attest stelt tevens dat *‘De betrokkene mag in het Rijk verbleven in afwachting van een beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Wet van 15 december 1980 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen’*.

Voormeld attest kan, gelet op de inhoud waaruit blijkt dat verzoekende partij op het grondgebied mag verblijven, niet aanzien worden als een *“verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel”* waarvan overeenkomstig artikel 39/82, §4 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd.

De Raad kan tevens vaststellen dat hij middels het voorliggend ‘verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid’ slechts gevat werd voor de beoordeling van de bijlage 26 quinquies die aan de verzoekende partij werd betekend op 26 juli 2016. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan zich niet uitspreken over de beslissingen die naderhand werden genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en de verwerende partij. *“Het komt de Raad van State niet toe om, buiten de vermeldingen van het verzoekschrift om, het voorwerp van het verzoek tot schorsing uit te breiden of te interpreteren als gericht tegen andere beslissingen die uitgaan van een overheid die door de verzoeker niet als verwerende partij is voorgesteld. Daarmee zou hij immers buiten de wil van de verzoeker om de rechtspleging verzwaren en de afwikkeling van het geding vertragen”* (STEVENS R., Raad van State, I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 1109).

Aangezien de bijlage 26 quinquies geen *“verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel”* betreft, is het ‘verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid’ onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend en zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

W. MULS